

Svajonų
ROMANAI

Tango

RHONDA NELSON

Viskas kontroliuojama

9,79 Lt / 2012 liepa-rugpjūtis

Knygute.lt

Rhonda Nelson

VISKAS KONTROLIUOJAMA

Romanas

Versta iš Rhonda Nelson,
The Wild Card, 2011
© Rhonda Nelson, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-531-6

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Karinę tarnybą Dėdulei Semui einantis desantaininkas Setas Makečenas buvo pripratęs prie šurpių vaizdų, tačiau žiūrėti į mirštančią motiną buvo nepalyginti baisiau.

- Mama, tau reikia pailsėti, - švelniai papriekaištavo jis gergždžiančiu balsu.

Lempos šviesa krito ant mamos veido, apšvietė lygius skruostus ir linksmas juoko raukšleles aplink akis. Jai tik penkiasdešimt dveji. Per jauna, kad baigtųsi gyvenimas, kunkuliuojantis gyvenimas, praleistas rūpinantis, kad jam ir seseriai nieko netrūktų. Seto žvilgsnis užkliuvo už vazelės su saulutėmis, *laimingosiomis* mamos gėlėmis, ir jis šyptelėjo.

- Ką, nusibodo pralošinėti? - nusišaipė mama, ir nuo juoko krūptelėjo neįtikėtinais gležni petukai. Ji pakėlė akis nuo kortų ir įdėmiai nužvelgė sūnų. - Neleisi man laimėti, ar ne?

Tokiomis aplinkybėmis jis tikrai nusileistų, bet to neprireiks. Per pokerio partiją mama visada laimėdavo prieš Setą, o tai pavyksta nedaugeliui. Juk pati jį išmokė.

- Tu pasiutusiai gerai žinai, kad nepasiduosiu, - atkirto sūnus ir patraukė įskaudusius

pečius. Valandas čia prie jos sėdi bijodamas išeiti, pražiopsoti bent vieną sekundę, juk ji gali būti paskutinė. – Tu mane triuškinai, – geraširdiškai nusišaipė jis. – Jei ir leisčiau tau laimėti, tai tikrai pasistengčiau, kad net nesu-prastum.

Mama sumykė atidžiai žiūrėdama į kortas.

– Turbūt kalbi tiesą, bet norėčiau, kad pasi-stengtum labiau, Setai. Ketinu kelti statomą sumą, o tai turės įtakos tavo ateičiai. Būtų gerai, kad į žaidimą žiūrėtum rimtai, – apsimes-dama linksma kalbėjo motina, bet Seto neap-gausi.

– Statomą sumą? Ką čia kalbi?

Motina pavargusi šyptelėjo.

– Pinigai man nebereikalingi. Greitai nebega-lėsiu jais pasinaudoti. Aš...

– Mama, – pertraukė apmirusia iš baimės šir-dimi Setas.

Ji padėjo kortas ir palietė sūnaus ranką. Mė-lynos akys žvelgė švelniai užjausdamos. Moti-na guodžia *ji*, o juk turėtų būti priešingai. Viešpatie Dieve, kaip jis tai iškęs?

– Setai, žinau, kad nenori kalbėtis, bet tokio pokalbio išvengti negalime. Yra dalykų, ku-riuos reikia aptarti, prieš man išsivaduojant iš

Šio pasaulio jungo, - mama stengėsi bent kiek praskaidrinti liūdną pokalbį. - Pats žinai. Maldauju, pasiklausyk.

Ji teisi. Setas tikrai vengė šio pokalbio, net nemanė, kad jis įvyks taip greitai. Vos prieš keturis mėnesius sužinojo apie vėžį - smegenų. Ji iškentė didžiules chemoterapijos dozes, todėl neteko daugiau nei dešimties kilogramų ir visų plaukų. Dabar dėvėjo baisų šviesių plaukų peruką, primenantį Setui lėlę Barbę. Persigando, pirmą kartą pamatęs motiną su tuo peruku - tai tik pirmas iš sukretimų. Bet ji pareiškė, kad Dievas niekada nedavė jai ilgų plaukų, o štai dabar pasitaikiusi puiki galimybė išbandyti visokiausio stiliaus šukuosenas. Net įsismarkavus šiai siaubingai ligai, mama ryžtingai galvojo, jog stiklinė puspilnė. Setas užvertė akis ir numykė, atrodė, kad krūtinę sugniaužė paties šėtono spaustuvai.

Jo mama.

Akys perstėjo, bet Setas stengėsi šypsotis spausdamas motinos ranką. Ji teisi. Nebėra kur atidėti. Ji silpsta kasdien, turbūt dėl to, kad kartkartėmis nusnaudžia vos po porą valandų. Privertė Setą ir jo seserį pažadėti, kad pažadins, jei įmigtų ilgiau. Sakė nenori švaistyti likusio laiko miegui. Ja dėtas, Setas ir pats taip

mąstyty. Vis dėlto...

Galų gale jis linktelėjo tyliai paragindamas ją tęsti.

- Pirmiausia aptarkime šurpiają dalį, gerai? Nenoriu tradicinių laidotuvių.

Nespėjęs susizgribti Setas prunkštelėjo. Motina nusikvatojo.

- Taip, žinau. Kaip ir galėjai numanyti, esu nespėjama, bet man nerūpi. Minties, kad visi draugai ir giminės spoksos į karste gulintį mano lavoną, komentuos, kaip *gerai* atrodo mirusi, tikrai negaliu pakęsti. Kremuokite mane ir išbarstykite pelenus tarp mano rožių, kur bent kokios naudos atnešiu.

Kad būtų naudinga.. ir liktų čia. *Kaip man viską iškęsti?* - vėl susimąstė Setas. Kaip toliau suksis pasaulis, kai jame nebebus mamos? Ji visada būdavo šalia: raišiodavo kelius, slaugydavo peršalusį, kieme su juo žaisdavo futbolą. Neišsemiamas meilės ir padrąsinimų šaltinis, kurį, kaip per vėlai suprato, menkai tevertino.

- Mano testamentas štai ten, stale, - mostelėjo galva motina ir paėmė kortas. - Jis gana paprastas. Nedaug teturiu, ir viskas priklausys jums su seserimi. - Ji truputį patylėjo. - Noriu,

kad namelis liktų Keitei. Po to, kai ją paliko Niekšas Žiurkiaus, jai sunku sudurti galą su galu, nenoriu, kad juodu su Mičelu skurstų.

Setas visiškai pritarė. Tiesą sakant, Niekšo Žiurkiaus vardas iš tiesų buvo Maiklas, jis visai neseniai paliko Keitę su vaiku ir išlėkė su mergina, vietinėje pyragaičių parduotuvėje kimšusia į spurgas želę. Pasitaikius palankiai progai, Setas tikrai jį aplankys ir pamokys, kaip elgtis su moterimis, o ypač su jo sesute.

Panašiai jis pamokė tėvą, neištikimą, apgalėtiną silpnavalį kalės vaiką.

- Įvertinau namą, - toliau kalbėjo motina. - Testamente numačiau kompensaciją už namo dalį, kurią būtum gavęs, jei nebūčiau jo viso palikusi Keitei.

- Mama, visai nebūtina. Keitė gali pasilikti viską. Aš nenoriu...

- Lygybė brolybė, - nenusileido mama. - Baimindamasi, kad ko neatsitiktų, mokėjau draudimo įmokas, o dabar labai džiaugiuosi, kad Keitė turės namą, o tu - truputį pinigų.

Nenorėdamas liūdinti motinos Setas nepaminėjo akivaizdaus dalyko: *namų* jam ir nereikia. Jo namai - karinė tarnyba.

Mama silpnai nusišypsojo.

- Žinau, ką galvoji, sūnau, štai čia ir bus mano didysis statymas. Kai manęs nebebus, tavo sesuo ir Mičelas nebeturės nieko... - Ji sunkiai nurijo seiles tarsi baimindamasi. - Aš daug geriau jausčiausi, jei žinočiau, kad, pasibaigus sutarčiai, sugrįši namo.

- Mama. - Setas papurtė galvą. - Juk žinai...

- Tikrai žinau, Setai, - pertraukė jį motina. - Žinau, kad mėgsti savo darbą, kad karinė tarnyba - visas tavo gyvenimas. Tikrai žinau, - švelniai pakartojo ji. - Man kančia prašyti, o dar skaudžiau, kad prašyti privalau. - Ji vėl sunkiai nurijo seiles. - Bet taip pat žinau, kad jei tau kas atsitiktų, Keitė ir Mičelas liktų vienutėliai... Man baisu. Per sunku būtų ir jiems.

Paveikslas buvo niūrus, bet tikroviškas.

Setas pagalvojo apie savo stropią ir linksmą seserį, vos dvejų sūnėną šviesiais garbanotais plaukučiais ir didelėmis rudomis akimis.

- Loškime, - pasiūlė motina, pro kortų viršų įdėmiai pažvelgusi į sūnų. - Jei laimėsiu aš, sugrįši namo kaip galėdamas greičiau. Jei tu - elkis taip, kaip tau atrodo teisinga.

Setas kimiai nusijuokė, motina suspaudė lūpas.

- Nori pasakyti, kad, jei nesutiksiu, esu tikras savanaudis beširdis niekšas. - Setas papurtė galvą. - Nuostabu. Puikus pasirinkimas.

Motina nusijuokė.

- Žinau, aš begėdiškai tavimi manipuluoju, bet...

Setas pažvelgė į mamą.

- Be to, turi geras kortas, kitaip dabar apie tai nebūtum nė užsiminusi.

Motina neišsiduodama žiūrėjo į sūnų.

- Loši ar ne?

Setas pažiūrėjo į savo kortas, nors buvo tikras, kad tai nebesvarbu. Jis jau pralošė.

- Lošiu.

- Pažiūrėkime, ką turi, - tarė motina. Setas paklojo kortas. - Trys vienodos. Aukščiausioji - karalius.

Motina kilstelėjo antakį.

- Tu su savo *laukinėmis kortomis*, - šnipštelėjo ji, pastebėjusi sūnaus rankoje dar vieną kortą. - Tie vienaokiai bartukai visada randa pas tave kelią, ar ne?

Tikrai. *Laukinėmis kortomis* Setas jas pavadino, kai mokėsi parašutininkų mokykloje ir turėjo pravardę, atitinkančią tatuiruotę ant dešinio peties. Žinoma, atsižvelgiant į tai, kad

Seto metodai geriausiai atveju laikyti nenormaliais, o blogiausiai – nutrūktgalviškais, pravarde turėjo dvejetainę reikšmę.

Setas vos pastebimai gūžtelėjo pečiais ir nušypsojo.

– Jie man tikrai palankūs.

Mama šyptelėjo, o Setui pasidarė negera. Ji padėjo kortas.

– Šį kartą neaplenkė ir manęs, – pasakė pirštu glostydama širdžių bartuką.

Visos keturios vienodos, aukščiausias – tūzas.

Prakeikimas.

Setas paniuro.

– Puikiai sužaidei, mama, – pagyrė mintimis klaidžiodamas ateityje, pasukusia tokia kryptimi, kokios jis niekada nenorėjo, niekada nelaukė.

Motina pakėlė antakį, jos veidas nušvito tokiu palengvėjimu, kad net skaudu.

– Prisieki laikytis žodžio?

Jis linktelėjo ir išlemeno:

– Žinoma.

Patenkinta, tarsi užbaigusi svarbiausią užduotį numatytų darbų sąrašė, motina nurimo,

atsipalaidavo visi raumenys, ji patogiau įsitaisė lovoje.

- Gerai, - tarė tyliai. - Ačiū tau. Tu geras vyras, Setai, mano mielas berniuk, - sukuždėjo švelniai žiūrėdama jam į veidą - tokį žvilgsnį jis matė šimtus kartų - ir užsimerkė.

- Tau reikia pailsėti, - subarė ją Setas. - Išvarginau tave.

Ji sunėrė pirštus su sūnaus.

- Manau, truputį pasnausiu. Pažadink mane po dviejų valandų, - pasakė ir draugiškai spustelėjo jam pirštus. - Neužmiršk.

- Neužmiršiu, mama.

Lygiai po šimto dvidešimties minučių jis žadino mamą... bet nebepavyko..

Antras skyrius

Po septynių mėnesių...

- Peino skonis nepriekaištingas, o Džėmis leido savo gerajai pusei jį aprengti, bet niekas, matyt, net mylimiausia žmonelė, nesugebėjo įtikinti Gajaus Makenos, kad kamufliažas - ne patys tinkamiausi drabužiai vestuvėms, - pasirodžius Setui, kalbėjo lieknas vyras kitapus stalo.

Biuro vadovas pakėlė vieną pirštą rodydamas, kad dar minutę užtruks ir atsiprašydamas pažvelgė į Setą. Vyras nuleido akis į baugiai tvarkingą stalą ir nežymiai virptelėjo.

- Taip, Terense, taip. Jis vilki *maskuotės kelnes* ir *juodus marškinėlius*. Štai ką tas kretinas apsiliko per vestuves. Taneris šiandien atnešė man nuotraukas. Kaip tik dabar žiūriu. - Jis vėl smarkiai iškvėpė tarsi nebegalėdamas pakęsti maskuotės dėvėtojo nuodėmės madai. Šitas besipiktinantis lotynų amerikietis jam visai nebuvo panašus į *Desantininkų apsaugos* darbuotoją. - Tu, žinoma, teisi, bet kamufliažas? Per vestuves? Taip, taip. Gerai. Pasimatysime vėliau.

Vyras skubiai atsisveikino ir išjungė telefoną. Vėl pažvelgė į Setą.

- Atleiskite, - dalykiškai atsiprašė. - Paprastai asmeniniais reikalais darbe neskambinu, bet šį kartą padariau išimtį. Jūs Setas Makečas, taip? - Setas linktelėjo, stengdamasis atrodyti kuo rimtesnis. - Aš Chuanas Karlosas, *Desantininkų apsaugos* biuro vadovas. - Jis paėmė aplanką nuo stalo kampo ir pamojo Setui sekti paskui. - Prašom eiti su manimi. Jūsų laukia valdybos posėdžių kabinete.

Paskutinis sakinyš nuskambėjo itin sarkastiš-

kai.

Netrukus Setas suprato kodėl. Posėdžių kabinete, kaip jį pavadino, nebuvo įprasto stalo ir kėdžių su ratukais. Jis labiau panėšėjo į modernų klubą su biliardo stalu, ant sienos kabančiu didžiuliu televizoriumi plokščiu ekranu ir patogiais odiniais baldais. Virtuvėlėje stovėjo dviejų durų nerūdijančio plieno šaldytuvas, stikliniuose induose aplinkui barą išdėliota gausybė įvairiausių užkandžių. Buvo visko: nuo *biscotti* iki saldaininių lazdelių – mėgstamiausių vaikystės skanėstų. Setas nusišypsojo.

Džeimis Flanaganas ir Gajus Makena – atpažino juos, nes atliko tyrimą – žaidė karą kompiuteriu, o Brajanas Peinas sėdėjo atsilošęs ir vartė segtuvą. Chuanui Karlosui pristačius Setą, jis pakėlė galvą ir iškart atsistojo.

– Setai. – Vyriškis ištiesė ranką. – Aš Brajanas Peinas. Malonu tave čia matyti.

Makena ir Flanaganas tuojau paspaudė pauzę, padėjo pultelius ir priėjo pasisveikinti. Chuanas Karlosas ilgai ir kantriai dėbčiojo į Makeną, bet, matyt, pasidavė ir atsiduso. Pasukui suglumęs papurtė galvą ir išėjo iš kambario....